ఆంధ్రుల ఆహ్లాద రచయిత కలంనుంచి అగ్రశేణి ధారావాహిక నవల

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

ఛాయ సమాధానం చెప్పలేదు.

ఆ తర్వాత మళ్ళీ ఎవరూ ఏం మాట్లాడలేదు.

"అన్నం వండాలి. నేను వండుతాను" అన్నది ఛాయ లేవబోతూ.

"రెండు పావులు పొయ్యి" అన్నది కామేశ్వరమ్మ.

"నాకాకలి లేదు. బాగా కడుపు నిండిపోయిందివ్వాళ" మధ్య గదిలోంచి అరిచాడు అవధాని.

"పావున్నర పొయ్యి, చాలు" అన్నది శాంత.

***

"రవీంద్ర భారతిలో 'చింతామణి' నాటకం జరిగింది. ఫోటోలు తీయడానికి వెళ్ళాను. సినిమా యాక్టర్సు ఇద్దరు వచ్చారు" చెప్పాడు దీక్ష శాంతతో కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"భోజనం అయిందా?" అడిగింది శాంత.

"ఓ, ఎంతాలస్యమయినా, పాపం, ఛాయ విసుక్కోకుండా పెడుతుంది. నాతో ఏదో మాట్లాడాలట మరి రాత్రి పదుకొండున్నరయింది. రేపు మాట్లాడచ్చనుకున్నాను. కాని ఎప్పుడూ లేనిది ఇంకా లైటు వెలుగుతుంటే....' ఆపేశాడు.

"మీ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నాను"

తలదాకా దుప్పటి కప్పుకుని పడుకున్న శర్మని ఓసారి చూసి అడిగాడు దీక్ష.

"అన్నయ్యకి ఒంట్లో బాగోలేదా?"

"అందరికీ ఒంట్లో బాగానే ఉంది. బెంగపడనక్కరలేదు మీరు. ఇంట్లోనే బాగాలేదు."

దీక్ష కొన్ని క్షణాలు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు వదిన కళ్ళలోకి. శాంత అంత కరుకుగా మాట్లాడటం అరుదు.

"ఛాయకి నాలుగో నెల" చెప్పింది.

తృళ్ళిపడతారనుకుంది. నవ్వుతూ చూశాడు దీక్ష శాంత వంక.

"తెలుసు" చెప్పాడు.

"ఎలా తెలుసు?" అడిగింది శాంత.

"అనుమానం వేసి వారం క్రితం నేనే అడిగాను ఆమెని. అవునంది."

శాంత కాసేపు మాట్లాడలేకపోయింది.

"ఎందుకు వేసింది మీకు ఆ అనుమానం?" అడిగింది.

"నాలుగో నెల వచ్చిన అనేకమంది ఆడవాళ్ళను అంతకు మునుపే చూడటం వల్ల" నవ్వుతూ చెప్పాడు.

"మరి ఎవరికీ ఎందుకు చెప్పలేదు?"

" ఆ సంగతి చెప్పటం నాకిష్టం లేక."

"ఎలా నవ్వగలుగుతున్నారు, ఇదంత నవ్వతగ్గ విషయంకాదే?"

"సీరియస్ టాపిక్స్ నవ్వుతూనే మాట్లాడ్డం నాకలవాటు. నా మొహంలోకి ఆ సమయంలో సీరియస్‌నెస్ రాదు. కోర్టులో విడాకులప్పుడు కూడా నవ్వుతూనే మాట్లాడాల్సొస్తుంది నేను."

"ఆమెకు.. కారణం తెలుసా ఎవరో?"

"తెలియదు. అడిగాను, కాని చెప్పలేదు."

"మీరేనని చెప్పింది"

"నేను కాదు. అబద్దం. మరోసారి అడిగిచూడండి" నవ్వుతూ చెప్పిన దీక్ష మొహంలో ఆశ్చర్యం కనిపించింది శాంతకి.

"మీరే"

దీక్ష కుర్చీ వెనక్కి తోసి నిలబడుతూ అన్నాడు.

"మీరు పొరబడ్డారు.. ఆమె కూడా."

"ఆమె స్పష్టంగా చెప్పింది."

"ఎందుకలా అబద్దం చెప్పిందో అడగండి. కేవలం ఆ క్రాస్ ఎగ్జామినేషన్ కోసం మీరింత సేపు నాకోసం ఎదురు చూస్తూ మేలుకుని ఉంటే, అనవసరంగా మేలుకున్నారంటాను."

"ఆగండి. ఈ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పి వెళ్ళండి."

గుమ్మం దాటుతూ అన్నాడు దీక్ష. "మీరెన్ని ప్రశ్నలు వేసినా చివరికి వచ్చే సమాధానం అదే, గుడ్‌నైట్"

శాంత గది తలుపులు నిశ్శబ్దంగా మూశాడు దీక్ష.

"వాడు చాలా గట్టి పిండం, బెదరడు" అన్నాడు శర్మ.

***

శాంత ప్రయత్నం వృధా అయింది. అన్నదమ్ములు ముగ్గురిని విడిగా బెదిరిస్తే నిజం బయటపడవచ్చని అభిప్రాయ పడింది. ఆ క్షణంలో ఛాయని ఆ ముగ్గురిలో ఎవరో ఒకరు మోసం చేశారని తెలిసిన క్షణంలో ఉద్భవించిన ఆవేశ పుటలల్లో ఇంక ఏం ఆలోచించలేదు.

తనా విధంగా ముగ్గురినీ బెదిరించడం, కోప్పడ్డం, నిజం రాబట్టే ప్రయత్నం చేయడం మంచిది అవునా, కాదా అని కానీ, అలా చేయడం వల్ల వాళ్ళలో తన స్థానం తగ్గొచ్చేమో అని కానీ తోచలేదు శాంతకి.

రాత్రి చాలా సేపు నిద్రపట్టలేదు. మర్నాడు ఉదయం బాత్‌రూములో స్నానం చేస్తూ ఆలోచిస్తుంటే, అనవసరంగా

తొందరపడ్డానేమోననిపించింది శాంతకి.

ముగ్గురి గురించి ఆలోచించింది విడిగా, ఆ ముగ్గురిలో ఎవరు చేసుండొచ్చు ఇంత తెగింపు. దాదాపు పన్నెండేళ్ళుగా తను గమనిస్తున్న ఆ ముగ్గురు అన్నదమ్ములని అంచనా వేయసాగింది శాంత.

శర్మ, తన భర్తకి ఆ తెగింపు ఉంది. అవకాశం ఉంది. తప్పు చేసినా, దొరికితే కానీ తన తప్పు ఒప్పుకోవటం ఆయన జాతకంలో లేదు.

దీక్ష బయటికి ఏమాత్రం తొణకడు ఏ విషయంలో కూడా. లోపల భరించలేనంత మానసిక వేదన అనుభవిస్తూ, బయటకు నవ్వగలడు. మనసులోని విషయాన్ని పొరపాటున కూడా బయటకి దొర్లనివ్వడు, భాష ద్వారాగాని, భావాల ద్వారాగాని.

అవధాని - వయసు వచ్చినప్పుడు ముఖ్యంగా ఆడదాని విషయంలో, మంచి - చెడు విచక్షణా జ్ఞానం ఉండదు చాలా మంది మగవాళ్ళకి. తను అనుకున్నంత అమాయకుడు కాడు అవధాని.

ఆ ముగ్గురిలో ఎవరయినా కావచ్చు. ఎవరో ఆమె చెబితే కాని తెలియటం అసంభవం. ఆమెని గట్టిగా అడగాలి.

స్నానం చేసి ఇవతలకివచ్చింది శాంత. తన గదిలో బట్టలు మార్చుకుంటూ మళ్ళీ ఆలోచించసాగింది. ఈసారి ఆ ముగ్గురి అన్నదమ్ముల గురించి కాదు.

ఛాయ గురించి.

అసలు బయట వాళ్ళెవరితోనయినా సంబంధం ఉందేమో! అబద్ధం ఆడుతుందేమో?

ఛీ! ఆమె అలాంటిది కాదు. అమాయకురాలు. ఎట్టి పరిస్థితిలోనూ అబద్ధం ఆడదు. చేతకాదు. అసలు అబద్ధం ఆడాలనిపించదు ఆమెకి. ఆమెకి అలాంటి అవకాశం ఎప్పుడూ రాలేదు. ఆమె వచ్చినది మొదలు బయటికి వెళ్ళింది తనతోనే. ఇంట్లో ఎవరికీ తెలియకుండా బయటకి వెళ్ళలేదు.

ఇంట్లోకి వచ్చి అంత స్వతంత్రంగా, అంత ధైర్యంగా ఆమెని ఏమైనా చేసే పనివాళ్ళు, బయటివాళ్ళు ఎవరూ లేరు. ఇంట్లో అలా కుదరదు కూడా. కామేశ్వరమ్మ, సోమయాజులు ఇద్దరిలో ఒకరెప్పుడూ ఇంట్లోనే ఉంటారు. పైగా బాబున్నాడు. వాడికి మాటలు వచ్చు.

ఈ అయిదారు నెలలో చుట్టాలు కాని, బయట ఊళ్ళో నుంచి మొగాళ్ళు కానీ ఎవరూ రాలేదు.

పౌడర్ రాసుకుని హేండ్ బాగ్‌లో పెన్ వేసుకుంది. బస్‌పాస్ ఉందో లేదో చూసుకుంది. వంటగదిలోకి వెళ్ళింది తొమ్మిది పదికి. ఛాయ అన్నం వండుతోంది గ్యాస్ స్టవ్ మీద.

"గ్యాస్ అయిపోవచ్చింది. వాసన వేస్తోంది" శాంత ఆమెతో చెప్పింది, పీట వేసుకుంటూ.

"ఆఫీసునుంచీ ఫోన్ చేసి చెప్పండి" ఛాయ బదులు చెప్పింది.

"వడ్డిస్తావా?" అడిగింది శాంత.

"ఒక్కక్షణం, చారులో తిరగమోత వేసి"

రెండు మూడు నిమిషాలు ఇద్దరూ మౌనంగా ఉండిపోయారు. ఎవరి ఆలోచనలలో వాళ్ళు, ఆమె అన్నం వడ్డించాక, పచ్చడి కలుపుకుంటూ అన్నది శాంత.

"ఇంట్లో వాళ్ళంటే నాకు నమ్మకం కుదరటం లేదు. వాళ్ళు మంచివాళ్ళని నేననుకోను. ఎందుకో వాళ్ళకి విషయంతో సంబంధం లేదనిపిస్తోంది. నాకు."

"నేను ఎప్పుడూ అబద్ధం చెప్పలేదు. చెప్పను" అంది ఆమె చాలాసేపాగి.

"జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. కారణాలు కర్తలు తవ్వుకోవడం వల్ల ప్రయోజనం లేదు. నిన్ను సత్తెనపల్లి తిరిగి పంపించేయడానికి నిశ్చయించుకున్నాను. అత్తయ్య పిచ్చి దానిలా అయిపోయింది నిన్నటి నుంచీ. రెండు, మూడు రోజులయ్యాక ఆవిడ సర్దుకుంటుంది. తర్వాత చెప్పి పంపిస్తాను నిన్ను. ఈలోగా ఉత్తరం వ్రాయిస్తాను. ఏం?" అడిగింది శాంత.

ఆమె మాట్లాడలేదు. ఆమె సమాధానం చెప్పదనుకుంటూండగా శాంతకి బదులు చెప్పింది ఆమె, కొద్దిగా హీనస్వరంతో.

"సత్తెనపల్లిలో నాకెవరూ లేరు."

"ఎందుకంత భయం, ఎందుకు చెప్పవు?" ముందర ఆమెని ప్రశ్నించి, తర్వాత శాంత సమాధానం ఊహించుకోసాగింది తనలో తానే.

తనే ఆమె స్థితిలో ఉంటే ఏం చేస్తుంది? ఇంట్లోని వాళ్ళద్వారా తన బ్రతుకు అన్యాయం అవుతే, ఎవరి ద్వారా అయిందో చెపుతుందా?

చెబితే? నష్టం కలుగుతుందనే భయం వేస్తే చెప్పదు. ఏమిటా కలిగే నష్టం?

తనని మోసం చేసినవాడు తెలిసిపోతే అందరిముందు ఆ ఇంట్లో అందరికీ తెలిసాక, ఒక్కక్షణం కూడా ఆ ఇంట్లో ఉండలేడు. అందరిముందు గిల్టీ కాన్షస్‌నెస్ ఫీల్ అవుతూ.

బయటకి వెళ్ళిపోతాడు. జీవితాంతం తనవాళ్ళు కనపడితే సిగ్గుతో కృంగిపోతాడు. అందుకే చెప్పటం లేదేమో? అలా అయి ఉండొచ్చా?

శాంతకి ఆ ఆలోచన తట్టాక, ఆమె మీద ఎనలేని ఆప్యాయత, గౌరవం కలిగాయి, ఆమె సరిగ్గా అలాగే భావించి ఆ కారణం చేత నిజం చెప్పకపోతే ఆమె సంస్కారానికి, ఆలోచనాశక్తికి అభినందించాల్సిందే

తనయినా చెప్పదు అలాంటి పరిస్థితుల్లో.

ఇంకో ఆలోచన కూడా వచ్చింది. కొంపతీసి,ముగ్గురూ...

తన ఆలోచనకి తనకే అసహ్యం వేసింది. అలా ఎప్పటికీ జరిగుండదు. ఛాయ అన్నిసార్లు, అంత నీచంగా ఎప్పటికీ మోసపోదు.

"ఛాయా ఆ ముగ్గురితో నీకు సంబంధం ఉంది అందుకే నీవు చెప్పటం లేదు కదూ!"

గొంతు తగ్గించి సూటిగా అడిగింది శాంత.

ఛాయ ఒక్కమాటలో సమాధానమిచ్చింది. ఆ ఒక్క అక్షరం వెనక ఎంతో అర్థం కనిపించింది శాంతకి.

"ఛీ"

"ఇప్పుడర్థమయ్యింది నాకు. నువ్వు ఎందుకు చెప్పటం లేదో, వాళ్ళకి తెలిస్తే అందరిముందూ తలవంపులు తెచ్చిన దానివవుతావనా?" తల ఎత్తి అడిగింది శాంత, ఛాయ వంక చూస్తూ.

"అవును"

"నేను చెప్పను ఎవరికీ. కేవలం నా తృప్తికోసం, నా ఆరాటం తగ్గటం కోసం. నాకు చెప్పవూ?"

"ఊహూ, బలవంతం పెట్టినా నిజం చెప్పను, అబద్దం పేరు చెపుతాను దయచేసి నన్నడగకండి."

"ఎన్నటికీ చెప్పవా?"

ఛాయ కాసేపు తన కుడి అరచేతి వంకా, ఎడమ అరచేతివంకా దీక్షగా చూసుకుంది.

"తర్వాత చెపుతాను" చెప్పింది.

"తర్వాతంటే? రేపా, వచ్చేనెలా, వచ్చే సంవత్సరమా, ఎప్పుడు?"

"కూర వేసుకోండి."

కంచంలో కూర వడ్డించి చెప్పింది ఛాయ.

"కానుపు అయ్యాక."

సోమయాజులు, కామేశ్వరమ్మ కొడుకులు ముగ్గురినీ పిలిచి అడిగారు. శాంతకే లభించని సమాధానం తమకి లభిస్తుందనే ఆశ లేకపోయినా.

ముగ్గురూ నాకు తెలియదంటే నాకు తెలియదన్నారు. ముగ్గురూ తలిదండ్రుల నెత్తిమీద చేతులుంచి ప్రమాణాలు చేసారు.

"గుండె కోసి గుండెకాయని నా చేతుల్లో పెట్టే కొడుకు ఒకడున్నాడు మీలో. మామీదే ప్రమాణం చేస్తున్నారు. తండ్రిగా నేను ఇలా మిమ్మల్ని నిలదీసి అడిగే పరిస్థితి తెచ్చిన ఆ అప్రాచ్యుడెవరో కాని వాడు మాకు పుట్టాల్సిన కొడుకు కాదు. గాడిదలకు పుట్టాల్సిన కొడుకు."

గుండె తరుక్కుపోతుంటే అన్నాడు సోమయాజులు. ముగ్గురు కిక్కురుమనలేదు. ఒకరి మొహాలు మరొకరు చూసుకుని బయటికి వెళ్ళిపోయారు.

"కామేశ్వరీ మనం ఎలాంటి సంతానం కన్నామో చూసావుగా" అన్నాడు సోమయాజులు నిస్పృహగా.

"ఛాయ సంగతి ఏం చేద్దాం? అడిగింది కామేశ్వరమ్మ అకస్మాత్తుగా.

"ఏం చేసేదేముంది?"

"సత్తెనపల్లి పంపిచేద్దామా? కానుపు ఖర్చులు సహజానందంగారికి పంపిద్దాం"

"ఏమే. నీకు ఛాయని నిజంగా పంపించేయాలని ఉందా?" సోమయాజులు అడిగాడు.

"ఎందుకుండకూడదూ?`

"ఛాయకీ, ఆ దౌర్భాగ్యుడికి పెళ్ళి కాకపోయినా, ఇప్పుడు ఛాయ దాదాపు శాంతలాంటిది. నూటికి తొంభైపాళ్ళు మన కోడలు."

"నిజమే కానుపు అయ్యాక, పిల్లనో, పిల్లాడినో చూసుకుని తర్వాత పంపించేద్దామా?"

"ముందర కానుపు - కానీ."

కామేశ్వరమ్మ కళ్ళొత్తుకుని అన్నది,

"ఎక్కడా ఇలాంటిది వినలేదు, కనలేదు. కలియుగంలో ముసలం పుట్టటం అంటే ఇదేనేమో?"

"చుట్టుపక్కల వాళ్ళకెవరికయినా తెలిసిందా ఈ సంగతి?" సోమయాజులు కాసేపాగి అడిగాడు.

"ఛాయని చూస్తే తెలియదూ, మనకొచ్చిన అనుమానం వాళ్ళకు మాత్రం రాదూ."

"వస్తుంది అలా అయితే ఛాయని ఏం చేద్దాం?"

"అందుకే అన్నాను సత్తెనపల్లి పంపిచేయమని."

"వద్దు తప్పు"

"సహజానందం గారి నుంచీ ఈ సంగతి ఎంతకాలం దాయగలం."

"ఏమో! శాశ్వతంగా అనుకుంటాను. ఎవరయినా చెపితేనేగా తెలిసేది."

కామేశ్వరమ్మ మాట్లడలేదు,

"మీ చెల్లెలి ఇంటికి పంపిస్తే ఈ అయిదు నెలలూ"

"కడపా. "

"ఆ చెల్లెలు కాదు, అది అసాధ్యురాలు. నెల్లూరు"

"మా బావగారు ఏమీ అనుకోరనుకోండి. అయినా వాళ్ళకి తెలిసిపోతుంది."

"ఎవరికో ఒకరికి తెలియాలి మరి. ఈ అయిదు నెలలూ వీళ్ళమధ్య ఛాయని ఉంచటం తేలికయినపని కాదు."

"అయితే ఉత్తరం వ్రాయండి"

"ఉత్తరం కూడా దేనికి నేనే స్వయంగా తీసుకు వెళతాను అన్నీ మాట్లాడాల్సిన విధంగా మాట్లాడి, దింపి వస్తాను."

"శాంతమ్మ చెవిన కూడా వేయండి ఈ మాట. ఆ తర్వాత తీసుకెళ్ళచ్చు. ఈ ఇంట్లో తెలివంటూ ఎవరికయినా ఉంటే, అది శాంతమ్మకే."

"శాంత నడగకుండా ఏ పనయినా చేస్తానా ఛాయతో చెప్పు నువ్వు నెల్లూరు తీసుకెళతానని."

"అయిదారు వందలయినా ఖర్చవుతుంది. సాయంత్రం బ్యాంక్‌లోంచి డబ్బు తీసి, వెళ్ళేటప్పుడు కూడా పట్టుకెళ్ళి మర్చిపోకుండా ఇచ్చిరండి"

ఇద్దరూ చాలా సేపు అలా మాట్లాడుకుంటూ కూర్చున్నారు. ఛాయ వాళ్ళ మాటలు వింటూ, తన దీనస్థితికి ఏడుస్తోంది. సోమయాజులు వీధిలోకి వెళుతూ చెప్పులు తొడుక్కోబోతూ ఏడుస్తున్న ఛాయని చూశాడు.

వెనక్కి తిరిగి, కామేశ్వరమ్మ దగ్గరికి వచ్చి చెప్పాడు.

"అదొక్కతే ఏడుస్తోంది. కాస్త దగ్గర కూర్చోపెట్టుకుని ఈమాట, ఆ మాట మాటాడు. అంతగా ఏడవటం మంచిది కాదు."

చెప్పులు తొడుక్కుని బయటికి వెళుతూ గుమ్మంలో నిలబడే అన్నాడు సోమయాజులు.

"ఏడవకమ్మా, జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. మేమంతా లేమా."

సోమయాజులు, ఛాయ గర్భవతని తెలిశాక ఛాయతో మాట్లాడిన మొట్టమొదటి సందర్భం అదే

***

సాయంత్రం శాంత ఆఫీస్ నుంచీ రాగానే కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకోనిచ్చి శాంత గదిలోకి వెళ్ళాడు సోమయాజులు.

"కూర్చోండి" అన్నది శాంత గబుక్కున లేచి, సోమయాజులు చాలా అరుదుగా. ఏదయినా పనిఉంటేనే శాంత గదిలోకి వస్తాడు.

శర్మ చెడుతిరుగుళ్ళ గురించి శాంత గట్టిగా అరిచి శర్మని తిట్టినా రాడు లోపలికి. ఒకసారి మాత్రం కోపం విపరీతంగా వస్తే లోపలికి వచ్చి, శాంత ముందే శర్మని ఛడామడా తిట్టి వెళతాడు.

"మా ఆఫీసులోనే పనిచేసే ఓ కొలీగ్ కొన్ని చీరలు తెచ్చింది. అత్తయ్యగారికి ఓ పట్టు చీర తీసుకుందామనుకున్నాను, నెలకి ముప్పై చొప్పున తీర్చవచ్చు. చూసి చెప్పండి. మీకు బావుందీ"

శాంత అట్ట పెట్టెలోంచి పట్టు చీర తీసి సోమయాజులకి అందించి చెప్పింది.

"ముదురాకుపచ్చ, అత్తయ్యగారి కిష్టమని తీసుకున్నాను."

"ఎంత?" అడిగాడు సోమయాజులు.

"మూడు వందల పాతిక, పదకొండు నెలలలో తీరిపోతుంది."

"మీ అత్తయ్య నడిగి చూడు"

శాంత మళ్ళీ చీర పెట్టెలో పెట్టేసి అన్నది.

"మీ కేమయినా తీసుకుందామనుకున్నాను కానీ, మీరు ఖద్దరు తప్ప ఇంకేం కట్టరుగా"

"నాకెందుకమ్మా" అని చిన్నగా నవ్వి అన్నాడు సోమయాజులు. "మరి నీకేం తీసుకోలేదా?"

"ఇది తీరాక, నేను మొన్న సంక్రాంతికేగా తీసుకున్నాను."

కొంచెంసేపాగి అన్నాడు సోమయాజులు.

"మరి మన ఛాయకి కూడా ఏమయినా తీసుకుంటే బావుంటుందేమో?"

"అలాగే" కొంచెం అయిష్టంగా అన్నది శాంత.

శాంత స్వరంలోని భేదం గ్రహించి అన్నాడు సోమయాజులు కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

"నువ్వూ కూర్చోమ్మా"

"ఫర్వాలేదండి" అన్నది శాంత గోడకి ఆనుకుని నిలబడే

ఆంక్ష అని కాదు కానీ, శాంతకి మామగారిముందు ఒంటరిగా కూర్చోవడం మొదటినుంచీ అలవాటు లేదు.

"ఛాయని నెల్లూరు తీసుకెళదామనుకుంటున్నాను."

"దేనికి"? అడిగింది శాంత.

"ఇక్కడ నలుగురి మధ్యా ఉండటం బావుండదు, నెల్లూరులో అయితే మీ పిన్నత్తగారింట్లో ఈ అయిదు నెలలూ ఉంచితే, ఆ తర్వాత సంగతి తర్వాత చూసుకోవచ్చని. "

శాంత రెండు మూడు నిముషాలు ఆలోచించి అన్నది.

"మీ ఆలోచన బాగానే ఉంది, ఎప్పుడు తీసుకు వెళదామనుకుంటున్నారు?"

శాంత ఎదురుగా గోడకి వేలాడుతున్న తెలుగు కేలండర్ వంక చూసి, దానివైపు నడిచింది, దాన్ని అందుకుని మామగారికి అందించింది.

సోమయాజులు కేలండర్ చూసి చెప్పాడు.

"రేపు, ఎల్లుండి మంచి రోజులు కావు, అవుటాలెల్లుండి తీసుకు వెళతాను, నువ్వుకూడా రారాదు"

"నేనా! ఎందుకు?"

"రెండు రోజులుండి, ఛాయ కొత్త తీరాక రావచ్చు, నేను ఎటూ ఈ తిరుగు బండిలో వచ్చేయాలి"

"అవసరం లేదేమో?" అన్నది శాంత ఆలోచనగా.

"పోయిందేముందు, నీకు ఇష్టం లేకపోతే మాత్రం వద్దు."

"ఇష్టం లేదని కాదు, ఆఫీసులో శలవు దొరికితే అలాగే వస్తాను తప్పక.

"రేపు సాయంత్రం ఏ సంగతి చెపితే బస్సుకి టిక్కెట్ రిజర్వ్ చేయిస్తాను."

"బస్సుకన్నా రైలు మెరుగేమో?"

"రిజర్వేషన్ బస్కయితేనే దొరుకుతుంది. రైలు ఇప్పుడు దొరకడం కష్టం."

"అయితే రేపు సాయంత్రం చెపుతాను"

"బ్యాంక్‌లోంచి ఆరువందలు తీశాను. నెల్లూరు ఖర్చులకోసం. ఛాయని కనుక్కుని బట్టలు, ఇంకా ఏం కావాలో అవి కూడా కొనిద్దాం?

"అలాగే కనుక్కుంటాను."

"ఏమిటో జీవితాలు ఎంత విచిత్రమో చూశావా?"

శాంత మాట్లాడలేదు.

"అంతేగా?" అన్నాడు సోమయాజులు ఇక లేచే ఉద్దేశంతో.

"ఆ తర్వాత ఛాయని ఏం చేయాలో ఆలోచించారా?" అడిగింది శాంత.

"ఛాయేకాదు, పుట్టబోయే బిడ్డకూడా ఇంకా ఏం అనుకోలేదు, 'ఫస్ట్ థింగ్స్ ఫస్ట్' అనుకుని ఊరుకున్నాను."

శాంత మళ్ళీ మౌనంగా ఉండిపోయింది.

"ఛాయని చూసినప్పుడు ఆ రోజు సికింద్రాబాద్‌రైల్వేస్టేషన్‌లోనే అనుకున్నాను. ఆమెలాంటి అమ్మాయి ఈ ఇంటికి కోడలుగా వస్తే బావుండునని - అవధానికి అదృష్టం లేదు. అనకూడదు గానీ, నా కోరిక ఈ విధంగా తీరింది."

లేచి నిలబడ్డాడు సోమయాజులు.

"ఏదో కుడుతున్నట్లున్నావ్?" అడిగాడు నేలమీద ఉన్న రంగు రంగుల దారపు ఉండలని, చీరను చూస్తూ.

"ఈ చీర మరీ బోసిగా ఉంది. అందుకని, చిన్న డిజైన్ కుడుతున్నాను చీరమీద."

"మంచిదమ్మా వస్తాను" అని జేబులోంచి డబ్బు తీసి పది రూపాయల నోట్ల దొంతరని టేబుల్ మీద పెట్టి అన్నాడు.

"నీ దగ్గరే ఉంచు ఈ ఆరువందలు. శర్మని పంపించి బస్సు టిక్కెట్లు రిజర్వ్ చేయించు."

సోమయాజులు బయటికి నడిచాడు. శాంత మళ్ళీ నేలమీద చతికిలపడి, చీరమీద కార్బన్ పేపరుతో గీసివున్న గీతల మీద రంగుదారాలు కుడుతూ ఆలోచించసాగింది, సోమయాజులు చెప్పిన విషయాలు.

కుడిచేతి వేల్లో సూది గుచ్చుకోగానే, రక్తం కారుతున్న వ్రేలిని నోట్లో ఉంచుకుంటూ అనుకుంది.

"ఆలోచనలతో నా తల బద్దలయిపోతోంది. ఇంక చస్తే ఆలోచించనెవరి గురించీ."

13

మర్నాడు ఉదయం సోమయాజులు ముగ్గురు కొడుకులనీ పిలిచి చెప్పాడు.

"ఛాయని నెల్లూరు తీసుకెళుతున్నాను. కానుపు అయాక బాబుని అనాధ శరణాలయానికి, ఆమెని మీకెవరికీ తెలియని దూర ప్రదేశానికి పంపిస్తాను?"

ఆగి ముగ్గురు మొహాల్లోకి చూశాడు. ఎవరి మొహంలో ఎలాంటి మార్పు లేదు. ఏదో కథ వింటున్న వాళ్ళలాగా నిలబడి వినసాగారు.

"ఎల్లుండి వెళుతున్నాం. తర్వాత మీరు ఆమెను కాని, కొడుకును కాని చూడలేరు."

"అంతేనా?" అడిగాడు అవధాని ఇక వెళ్ళొచ్చా అని అర్థం వచ్చేలా.

"ఆమె ఇక మీకు కనబడదు. అంతే వెళ్ళొచ్చు."

వాళ్ళకన్నా ముందే సోమయాజులు బయటకి వెళ్ళిపోయాడు. సాయంత్రం శాంత చెప్పింది. తనకి శెలవు దొరికిందనీ, బస్ టిక్కెట్స్ రిజర్వు చేస్తాననీ.

"నువ్వెందుకమ్మా శర్మని పంపచ్చుగా" అడిగాడు సోమయాజులు.

"నాకు వారిని పంపటం ఇష్టంలేదు. నిజానికి ఆ ముగ్గురిలో ఎవరిని పంపడానికీ ఇష్టం లేదు."

"నిజమే, నాకు తట్టలేదా సంగతి" అన్నాడు సోమయాజులు నవ్వి.

"రేపు సాయంత్రం ఆమెను బయటకి తీసుకెళతాను బజారుకి, కావలసినవి కొనివ్వడానికి" చెప్పింది శాంత.

"మంచిది.......... ఛాయ ఎందుకా విషయం అంత రహస్యంగా ఉంచుతుందో నీకు చెప్పిందా? తెలిస్తే మనం ఆ దరిద్రపు వెధవని చావచితక తంతామని భయమా అమ్మాయికి?"

"కాదు ఎవరో తెలిస్తే చావచితక తన్నటంతోటే పోదు, అయినా ఈ వయసులో ఒకటి కొడితే రెండు తిరిగి అంటిస్తారు..."

అవధాని గదిలోకి వచ్చి అన్నాడు గట్టిగా.

"వదినా - చూస్తున్నాను! మా ముగ్గురిని మీరు పురుగుల్లాగా చూస్తున్నారు. మీరు మా తల్లిదండ్రులని కొట్టేంత వాళ్ళమనుకోవటం..."

"మా? మా తల్లిదండ్రులు? అదే మా ఇంట్లో అయితే నిజం కక్కించేవాళ్ళు మా తల్లిదండ్రులు. తెలుసా? అయినా గోడ చాటునుంచీ వినటం ఎప్పటి నుంచీ నేర్చుకున్నావయ్యా!" నవ్వుతూనే అన్నది. ఎదురుగా మామగారున్నారని, గట్టిగా ఏం అనలేక.

"నువ్వు బయటికి తగలడు ముందర" అరిచాడు సోమయాజులు.

గిరుక్కున తిరిగి వెళ్ళిపోయాడు అవధాని.

"ఇందాకేదో మాట్లాడుతున్నాం. సరిగ్గా సమయానికి పానకంలో పుడకలా వచ్చాడు రోషంగా" అన్నాడు సోమయాజులు.

"ఛాయ నిజం చెబితే మంచిది కాదని చెప్పలేదు. ఈ విషయంలో నేనూ ఛాయతో ఏకీభవిస్తాను, ఛాయ కోణంలోంచి చూస్తే."

చిన్నగా నిట్టూర్చి అన్నాడు సోమయాజులు.

"ఎలా రాసిపెట్టి ఉంటే అలా జరుగుతుంది."

***

శాంత ఆఫీస్‌కి వెళ్ళలేదు. శెలవు పెట్టింది వారం రోజులు. ఛాయ బదులు ఇంటి పని తనే చేస్తోంది. ఛాయ కొద్దిగా సహాయ పడుతోంది. అంతే, 'నేను చేస్తాను' అని ఛాయ గట్టిగా చెప్పలేదు. చెప్పినాకానీ శాంత వద్దనేది.

ఆ ఆఖరి రెండురోజులూ, ఛాయ ఆ ఇంట్లోంచి హైదరాబాద్ నుంచీ వెళ్ళిపోయే రెండురోజులు ఆ ఇంట్లోవాళ్ళకి రెండూ యుగాలుగా అనిపించాయి.

ఒకరితో ఒకరు మాట్లాడుకోలేదు. మామూలుగా ఏదో ఒక సంగతి మాట్లాడుకునే అలవాటు ఆ రెండు రోజులూ మరచిపోయినట్లు ప్రవర్తించారు. ఒకర్నొకరు తప్పించుకు తిరగడానికి ప్రయత్నించారు. అంతకు మునుపెన్నడూ, సోమయాజులు ఇంట్లో అంత స్థబ్దత, అంత నిశ్శబ్దం, అంత నిస్తేజం రాలేదు. అదే మొదటిసారి.

సాధారణంగా ఉదయం నిద్ర లేచింది మొదలు పడుకునేదాకా, ఆ ఇంట్లో ఉండే ప్రతివాళ్ళకీ ఆమె కావలసి వచ్చేది. ఆమె లేకుండా ఏ పనీ జరిగేది కాదు. ఆమెని ఫలానిది కావాలని, ఫలాన పని చేయమని అడగనివాళ్ళు లేరు. అంతా ఆమె మీదే ఆధారపడేవాళ్ళు.

ఆమె విసుక్కోకుండా చిరునవ్వుతో అందరికి కావల్సినవి అమరుస్తుండేది. మధ్యలో వంటగదిలోకి వెళ్ళి స్టవ్ మీద పడేసిన గిన్నెలలో ఉడికేవాటిని చూస్తుండేది.

"ఛాయ, కొద్దిగా ఈ చొక్కాకి గుండీలు కుట్టివ్" అడిగేవాడు శర్మ. ఎవరూ చుట్టుపక్కల లేకపోతే రహస్యంగా అనేవాడు. "నువ్వుమనుకోకపోతే, కాస్తంత నీ పెదిమల ఎర్రరంగు ఈ గుండీకి పూసి మరీ కుట్టు ఎర్ర చొక్కాకి ఎర్ర గుండీయే కుట్టాలి."

ఆమె మొహంలో ఏ భావమూ ప్రదర్శించకుండా గుండీ, చొక్కా అందుకని కుట్టి ఇచ్చేసేది తిరిగి.

"ఛాయ, స్టూడియో తాళం చెవులగుత్తి ఎక్కడుంది?" అడిగేవాడు దీక్ష. ఎవరూ లేకుండా చూచి, ఆమె చూస్తుండగా ఆమె అందించిన ఆ తాళం చెవుల గుత్తిని ఓ సారి గుండెలకు హత్తుకుని, ముద్దుపెట్టుకునేవాడు దీక్ష.

"ఛాయ, నువ్వు మళ్ళీ లంగా, ఓణీ వేసుకోరాదూ? సినిమా నటిలా ఉంటావ్. నేను సినిమా నటినే పెళ్ళిచేసుకుంటాను, నీలాంటిదాన్ని" రోజుకోసారయినా చెప్పేవాడు అవధాని నవ్వుతూ.

"ఆ పూలు, దారం ఇటివ్వవే తల్లి. దండ కడతాను" కామేశ్వరమ్మ అడిగేది.

"ఛాయా, కాస్తంత కాఫీ ఇవ్వమ్మా" సోమయాజులు కాఫీ ఆమెని తప్ప మరెవరని అడగడు. ఆమె ఎంత పనిలో ఉన్నా. రోజుకి ఏడెనిమిదిసార్లు కాఫీ త్రాగితేగానీ ఆయన ప్రాణం నిలవదు. తృప్తి ఉండదు.

"ఛాయా, ఇవాళ నీ చీర కట్టుకెళతాను కాని, కొంచెం ఇది ఉతికి ఉంచి. సాయంత్రం ఆరితే రేపటికి తడుముకోనక్కరలేదు" శాంత అడిగేది.

ఆమె ఆ ఇంట్లో అందరికీ ఓ నీడలా ఉండేది. నేర్పుగా అందించేది ఎవరూ నొచ్చుకోకుండా, ఎవరికి కావాల్సినవి వాళ్ళకి.

అంతా తమ పనులు తాము చేసుకోవటం మర్చిపోయి ఆరునెలలు దాటిపోయింది. ఇప్పుడు ఎవరి పనులు వాళ్ళే చేసుకుంటున్నారు. ఆమెని అట్టే పరిచయం లేని చుట్టంలా, రెండు రోజులు ఉండి వెళ్ళిపోయే చుట్టంలా చూస్తున్నారు ముగ్గురు అన్నదమ్ములు.

శాంతకి పనితో ఊపిరి సలపటం లేదు. అలవాటు తప్పిపోవటం వల్ల పనిచేయాలంటే కొద్దిగా చిరాకుగా కుడా ఉంది శాంతకి.

ఛాయ వంక కన్నెత్తి చూడటం లేదు ఎవరూ. ఆమెతో తాము వంటరిగా ఉండకుండా జాగ్రత్త పడుతున్నారు ఇంట్లో ఉన్న కాసేపు.

కామేశ్వరమ్మ మాత్రం ఛాయని దగ్గర కూర్చోపెట్టుకుని పెళ్ళయిన కొత్తలో తను పడ్డ కష్టాలు అప్పటి సంసార విషయాలు చెప్పసాగింది! ఎందుకో ఎవరికీ అర్ధకాలేదు. ఏదో ఒకటి మాటాడాలని ఆవి చెపుతోంది అనుకుంది శాంత.

ఆ రెండూ రోజులూ చివరికి గడిచాయి. ఆమెని తీసుకుని శాంత సోమయాజులు వెళ్ళే సమయం దగ్గిరపడింది. భోజనాలయాక రాత్రి తొమ్మిదికి టేక్సీ తీసుకు వచ్చింది శాంత.

ఛాయ టేక్సీలో ఎక్కుతుంటే, బాబు నెత్తుకుని కామేశ్వరమ్మ, ముగ్గురు కొడుకులు చూస్తుండిపోయారు గుమ్మంలో నిలబడి, చుట్టూపక్కల ఇళ్ళవాళ్ళు కూడా. చాలామంది పొరుగు వాళ్ళకి ప్రక్క ఇళ్ళలో ఏం జరుగుతుందో ఊహించటంలో ఆనందం అధికంగా ఉంటుంది. ఏదయినా చెడు గురించయితే మరీను,

'వెళ్ళొస్తాను' అంటుందనుకున్నారు అంతా. ఆమె నిశ్శబ్దంగాటేక్సీలో ఎక్కి కూర్చుంది. నీలంరంగు నూలు చీర, శాంత కొనిపెట్టిన మొదటి చీర అది. ఎర్ర జాకెట్, హైదరాబాద్‌లో కొనిచ్చిన చెప్పులు, కొద్దిగా ఎత్తుగా ఉన్న పొత్తికడుపు.

టేక్సీ వెళ్ళిపోయింది ఛాయతో. కానీ, ఆమె వెళ్ళలేదు - వాళ్ళ జ్ఞాపకాలల్లోంచి.

-తరువాయి భాగం వచ్చే సంచికలో-